

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IV
№ 60 (333).

Середа, 16 листопада 1960 р.

Ціна 20 коп.

БОЙОВЕ ЗАВДАННЯ СІЛЬСЬКОЇ МОЛОДІ

ВСЬОГО лише один місяць відділяє нас від визначної дати — дня відкриття грудневого Пленуму ЦК КПРС. Це буде знаменна подія в житті партії і народу. Пленум підібере підсумки славних перемог, здобутих в галузі сільського господарства, намітить заходи дальшого збільшення виробництва продуктів рільництва і тваринництва.

Комсомольці і молодь нашої області в другому році семирічки внесли свій гідний вклад у дальше піднесення сільського господарства.

Серед багатотисячної армії молодих трудівників сільського господарства у соціалістичному змаганні виростили сотні прославлених передовиків, визнаних майстрів своєї справи. На всю країну відоме тепер ім'я знатного свинаря Леонтія Лукашевського. За прикладом лівківського свинаря Я. Чижка Л. Лукашевський в цьому році почав відгодувати свиней збільшеними групами і досяг рекордних показників — до кінця жовтня він зняв з відгодівлі 1020 голів свиней загальною вагою 850 центнерів. У переддень свят Л. Лукашевський одержав тепле поздоровлення від М. С. Хрущова.

А скільки ще таких же невтомних, беручих до праці трудівників виростило в нашій області за цей рік. Зовсім недавно почав працювати на фермі свинарем Микола Драга з колгоспу «Прогрес», Доліньського району. За цей час він відгодував понад 500 голів свиней. Славно потрудився у цьому році доярка Раїса Крошка, Юлія Островерха, Ганна Піддубняк, Ліда Мусяк і багато інших.

Комсомольці і молодь області у півтора раза переконливо взяли зобов'язання по посадці садів і лісосмуг, виростили один мільйон 200 тисяч голів птиці, посадили виноград-

ники на площі 332 гектари. В області виростили сотні механізаторів — послідовників О. Гіталова, майстрів комплексної механізації обробітки просапних культур, таких, як механізатори бригади В. Андріяша, ланки Х. Окатога та інших.

Все ж вдовольнитися досягнутими успіхами ніяк не можна. На нинішньому етапі стрімкого розвитку сільського господарства комсомольці і молодь повинні потроїти свої зусилля у боротьбі за збільшення виробництва м'яса, молока та інших продуктів сільського господарства. Особливо погано організована в області відгодівля кролів. По виробництву кролячого м'яса річне зобов'язання виконане лише наполовину.

В цьому році комсомольська організація області зобов'язалася направити на ферми десять тисяч юнаків і дівчат. Однак в ряді районів, зокрема, в Гайворонському, Добровеличківському, Ново-Архангельському, ця робота пущена на самоплив.

Запалюючий приклад молодих передовиків сільського господарства свідчить

про те, що у нас є необмежені можливості для збільшення виробництва зерна, м'яса, молока.

У свій час в нашій області була зроблена дуже хороша справа — почали працювати школи передового досвіду молодих механізаторів. Це дало великий поштовх у запровадженні комплексної механізації обробітки просапних. Завдання комсомольських організацій полягає в тому, щоб у наступному році в тракторних бригадах, де нагороджений великий досвід, створити школи по вивченню методів обробітки просапних на підвищених швидкостях. Це у великій мірі сприятиме ліквідації відставання в галузі сільськогосподарського виробництва.

Бойове завдання, яке стоїть тепер перед комсомольцями і молоддю колгоспного села, полягає в тому, щоб з честю виконати взяті зобов'язання в другому році семирічки, закінчити збирання пізніх, заготовити в достатку кормів для зимівлі громадського поголів'я худоби і намітити нові рубежі на наступний, третій рік семирічки.

У Раді Міністрів СРСР

Про новий золотий вміст карбованця і про підвищення курсу карбованця у відношенні до валют іноземних держав

Рада Міністрів СРСР прийняла рішення про підвищення з 1 січня 1961 року золотого вмісту карбованця і курсу карбованця до валют іноземних держав.

Золотий вміст карбованця встановлюється в 0,987412 грама чистого золота, а купівельна ціна Держбанку СРСР на золото — 1 карбованець за один грам чистого золота.

Курс карбованця до дола-

ра встановлено 90 копійок за 1 долар США.

Рада Міністрів СРСР доручила Держбанку СРСР підвищити курс карбованця до валют інших капіталістичних країн у відповідності з підвищенням золотого вмісту карбованця. В разі зміни золотого вмісту валют цих країн або зміни курсів їх валют Держбанку СРСР доручено встановлювати курс карбованця з урахуванням цих змін.

Славними перемогами в труді зустрінемо пленум ЦК КПРС

Ось вони — герої праці, молоді кіровоградці

Доярка Юлія Островерха відома далеко за межами колгоспу імені 40-річчя Жовтня, Вільшанського району. Вона майстер високих надобів. В цьому році Юлія добре потрудилася — надібрала вже більше 4 тисяч літрів молока від кожної корови. Як переможниця соціалістичного змагання вона занесена на обласну Дошку пошани.

На знімку: Юлія Островерха.

Фото Г. ВЕРУШКІНА.

Вони штурмують нові рубежі

— Як ми готуємося до Пленуму ЦК? — перепитала завідувача фермою Ганна Іванівна Галімон.— За десять місяців вже маємо по 445 центнерів молока на кожні 100 гектарів сільськогосподарських угідь. До відкриття Пленуму надібрало ще по 55 центнерів або й більше. Отже, по п'ятсот центнерів матимемо.

Почату розмову продовжуємо з окремими доярками. Молода смуглява дівчина Катя Смілянець говорить:

— Чогось особливого ще не встигла зробити. Скільки у мене за десять місяців на корову? По дві тисячі вісімсот дев'яносто шість кілограмів. Зараз на добу кожна первістка дає по десять кілограмів. Ось і підрахуйте: ще матиму по чотирьста.

Другий рік семирічки для шістнадцятирічної Каті знаменний тим, що вона стала дояркою. І найголовніше — її прийняли до лав комсомолу.

Роза Савранчук теж молода доярка. Але на її рахунок вже є по 2800 кілограмів молока на кожну корову. Понад 2.000 кілограмів молока на корову надібрала 35 доярок цієї артілі, тобто 80 процентів усіх працівників ферми. Серед них молоді тваринниці Клара Галімон, Неоніла Кравчан, Тамара Качуренко, Галина Капітанчук, Ольга Андрущенко та багато інших.

— Беручки до роботи наші доярки, — каже про працівників комсомольсько-молодіжної ферми голова колгоспу імені Калініна В. Ф. Загородній.

Три тисячі кілограмів молока на корову — такий рубіж визначили для себе

до дня Пленуму розношенські доярки.

Коллективу комсомольсько-молодіжної ферми під силу таке завдання. Одне, що дружно, не покладаючи рук, працюють дівчата, а подруге — завжди щось нове, хороше застосують. Вони відкрили широку дорогу на свою ферму передовому досвіду.

А там, де поєдналися завзяття молодості й сила нового, неодмінно чекай нових авершень, нових перемог.

Д. МАРКОВИЧ.

Колгосп ім. Калініна, Ульяновського району.

ХОРОШІ ВІСТІ

БУРЯКОВОДИ артілі імені Енгельса, Ново-Українського району, славними ділами зустрічають наступний Пленум ЦК КПРС. Вони закінчили копання і вивезення цукрових буряків з площі 230 гектарів.

Велика заслуга в цьому дружньому колективі бурякозбирального агрегату, який очолює молодий комуніст Михайло Осін. Комбайном «СКЕМ-3» він зібрав 117 гектарів буряків при сезонному завданні 90 гектарів.

Л. БЛІТМАН.

ТРУДОВУ вахту на честь грудневого Пленуму ЦК КПРС несуть механізатори артілі імені Сталіна, Добровеличківського району. Трактористи Іван Мельник, Микола Ковалюк зобов'язалися щодня вночувати не менше 6 гектарів глибокого зябу. Слово своє вони дотримують: змінні завдання виконують на 115—120 процентів.

В. КОПЕЯКІН, юнкор.

БІЛЬШЕ року тому в сім'ю механізаторів артілі «Пам'ять Леніна», Голіванівського району, прийшов демобілізований солдат Леонід Білий. За цей час комсомолец показав себе наполегливим, трудолюбивим трактористом.

Зараз Леонід проводить оранку на глибокий зяб. За зміну він дає по дві з половиною норми.

Г. МЕЛЬНИЧУК, юнкор.

СЛАВА Савицька, доярка колгоспу «Серп і молот», Новоградського району, замінила на фермі старшу сестру. Своєю старанням комсомолка заслужила повагу у досвідчених тваринників.

Зараз кожна корова з її групи дає на 1,2 літра молока більше, ніж в середньому по колгоспу.

За сумлінну роботу Клара нагороджена грамотою обкому комсомолу.

Т. МОТОРНА.

ТРИВОЖНИЙ СИГНАЛ

Чому падають надобі?

З МІСЯЦЯ в місяць падають надобі молока в першій комплексній бригаді колгоспу імені Леніна. В серпні на кожну фуражну корову було надобено по 185 літрів, у вересні — 144, а в жовтні і того менше.

— Доярок на фермі працює 15, із них 12 дівчат, а комсомолок зі мною лише дві, — розповідає Раїса Гончаренко.

Довгий час одна група корів зовсім не роздоявалась. Немає до цього часу підмінних доярок. Умови праці штучно ускладнюються. Навіть за хорошої погоди кормів завозиться мало, корови стоять голодні. Роботою доярок ніхто не цікавиться, рідкі гості на фермі керівники артілі. Тому й міняються часто тут працівники. Кращі тваринниці Євдокія Кравченко і Галина Кравченко, якими колись гордились в артілі, залишили ферму.

Погано потурбувалися голова колгоспу т. Батюк і секретар партійної організації т. Березенко про підготовку приміщень до стійлового утримання худоби. Вікна на фермі до цього часу не засклені, в проходах — багнюка.

Про соціалістичне змагання і мови ніхто не веде. Навіть показники роботи доярок за декаду і місяць не висвітлюються.

Секретар комсомольської організації Валентин Чорний на молочно-товарній фермі буває вкрай рідко і зовсім не цікавиться, що турбує доярок.

І. ЯРОВИЙ.

Колгосп ім. Леніна, Олександрівського району.

Голос народного серця

Відкрилася Декада літератури й мистецтва України.

Мистецтво й література братньої України здавна сприймаються російським серцем як щось глибоко рідне. Та святкова атмосфера, в якій відкрилася 12 листопада в Москві Декада української літератури й мистецтва, пояснюється не хвилюванням першої зустрічі. В цей день зустрілися старі друзі, які разом пізнають радість праці і творчості, брати, які навки зв'язали свою долю, брати, які будують разом з усіма народами СРСР світле майбутнє — комунізм.

Надзвичайно багата програма Декади. В Москву привезли свої спектаклі й

програми вісім театрів, десять музичних і танцювальних колективів. У столицю прибули кінематографісти, письменники, художники, представники художньої самодіяльності. За право брати участь у Декаді змагалися 23 театри, 38 музичних ансамблів, два мільйони самодіяльних артистів.

Як завжди, в святка літератури й мистецтва братніх народів центром дня став Великий театр Союзу РСР. Тут ішла опера «Арсенал» Г. Майбороди в постановці артистів Українського театру опери та балету імені Т. Шевченка. Перед глядачами оживили героїчні сторінки історії становлення Радянської влади на Україні.

Учасникам Декади палко аплодували присутні на спектаклі товариші О. Б. Аристов, Л. І. Брежнев,

М. Г. Ігнатів, Ф. Р. Козлов, О. М. Косігін, О. В. Куусінен, А. І. Мікоян, Н. А. Мухомідов, М. В. Підгорний, Д. С. Полянський, М. А. Суєлов, К. О. Фурцева, М. С. Хрущов, П. М. Поспелов, Д. С. Коротченко, керівники й члени партійно-урядових делегацій соціалістичних країн і делегації братніх комуністичних та робітничих партій, що прибули в Москву на святкування 43-х роковин Жовтня.

В залі булч Голова Ради Міністрів УРСР Н. Т. Кальченко, секретар ЦК КП України А. Д. Скаба, міністр культури республіки Р. В. Бабійчук, міністри СРСР і РРФСР, громадські діячі, визначні майстри радянського мистецтва, представники дипломатичного корпусу.

(Закінчення на 2-й стор.)

(Закінчення)

Артисти Українського драматичного театру імені І. Франка, що виступали на сцені Малої театру, показали нову п'єсу О. Корнійчука «Над Дніпром». Це п'єса про сучасників, про життя українського села.

У приміщенні театру імені Московської Ради харківський драматичний театр імені Т. Г. Шевченка показав спектакль — комедію О. Корнійчука «Чому посміхалися зорі». Київський драматичний театр імені Лесі Українки пораджував новим життєствердженням спектаклем «Пісня под звездами» В. Собка про трудові будні української комсомолки, яка збудувала в республіці за короткий строк десятки комсомольських шахт.

Великий зал консерваторії було віддано цього вечора композиторам України. Програма симфонічного оркестру УРСР була багатогранна.

Заслужений ансамбль під керівництвом П. Вірського почав концерт танцювальною сюїтою «Червона калина». У хореографічній картині «Ляльки» було відтворено сцену з старовинного українського ярмаркового театру. Програму завершує традиційний «Гопака».

Фестивалем народних талантів став концерт колективів і солістів художньої самодіяльності України, що відбувся у Криворізькому театрі.

...Величаво звучить пісня А. Філіпенка «Ти, Радянська слава України». Всю величезну сцену зайняла народна хорова капела Управління Донецької залізниці. Сто машиністів, кочегарів, стрілочників, інженерів входять до цього колективу. В його репертуарі півогоста народних пісень і творів класики.

Високу майстерність показують учасники заслуженого самодіяльного ансамблю танцю УРСР Палацу культури Дніпродзержинського металургійного заводу.

Численні поклонники Штенселя і Тарапуньки зустрілися з ними в театрі естради, де йшла вистава «Везли естраду на Декаду». Любителі циркового мистецтва познайомилися з програмою українських артистів цирку «Здрастуй, Москва». Урочисто відкрилась у Центральному Будинку кіно кінематографічна частина Декади.

В перший день відкриття Української Декади не тільки у Великому театрі СРСР, але і в інших театрах і концертних залах столиці були присутні серед численних глядачів члени партійно-урядових делегацій соціалістичних країн і делегації братніх комуністичних і робітничих партій, які прибули в Москву на святкування 43-х роковин Жовтня.

Огляд братнього українського мистецтва почався. В ньому відображено багате духовне життя талановитого народу України, який іде до комунізму в сім'ї народів Радянської країни.

ХУДОЖНЯ ВИСТАВКА «РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

В Москві, 12 листопада відкрилась художня виставка «Радянська Україна». Тут майже п'ять тисяч експонатів. В них художники, скульптори, графіки, майстри прикладного мистецтва відобразили сьогоденніший день України, пульс життя народного, його красу і силу.

Головною рисою народного мистецтва, яке представлено тут 3.500 експонатів двох тисяч майстрів — це оптимізм, світле, радісне відчуття життя. Цими властивостями відзначаються роботи килимниць і ткаль, різьбярів по дереву і керамістів, майстрів лакового розпису і склоробів.

Про те, що виставка «Радянська Україна» — велике, радісне свято всього радянського мистецтва, говорив в своїх виступах на її відкритті Міністр культури СРСР, член Президії ЦК КПРС К. О. Фурцева, міністр культури УРСР Р. В. Бабійчук та інші.

На відкритті виставки були присутні Голова Ради Міністрів УРСР Н. Т. Каль-

ченко, Голова Президії Верховної Ради УРСР, кандидат у члени Президії ЦК КПРС Д. С. Коротченко, секретар ЦК КП України А. Д. Скаба, представники громадськості столиці, московські художники, скульптори, графіки.

ЛІТЕРАТУРНА ЧАСТИНА ДЕКАДИ

— Ми, літератори, як і мільйони російських читачів, щиро любимо велику літературу братнього українського народу. — Цими словами секретар правління Спілки письменників СРСР Микола Тихонов від імені російських і всіх письменників країни вітав українських братів по перу, що прийшли 12 листопада в Колонний зал Будинку Спілки, де відкрилась літературна частина Декади.

Московська громадськість палкими оплесками зустріла гостей, відомих українських романістів, драматургів, поетів. На вечорі з читанням своїх творів виступили українські поети.

У великому концерті взяла участь капела бандуристів УРСР і майстри мистецтва України.

В бібліотеці СРСР імені В. І. Леніна відкрилась виставка української книги, графіки і плаката.

ФОТОВИСТАВКА «РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

У виставочному залі Спілки художників СРСР 12 листопада відкрилась фотовиставка «Радянська Україна». 126 майстрів фоторепортажу і любителів України надіслали в Москву свої

ла на їхньому боці. Довелось їхати.

І все ж мобілізація була зірвана. Завдяки агітації більшовиків переважна більшість призовників роз'їхалась по домівках. В селах почали створюватись загони опору мобілізації. У Варварівці обрали штаб опору. До його складу ввійшли Іван Бойко, Петро Балакленко, Петро Артеменко і я. Лозунг кустанайських більшовиків: «Жодного солдата для білої армії Колчака!» перетворювався в життя. Надходили відомості про перші сутички загонів опору з колчаківською міліцією. В селищі Львівському, Денисівському районі, вибухнуло повстання, тут обеззброїли загін біляків. Повсталі взяли владу в свої руки.

У Варварівській школі Я. Щербою був скликаний збір загону. Мова йшла про виступ на допомогу повсталим. Та здійснити цього не вдалось, повстання було придушене. Наш загін колчаківці обеззброїли. Виступи проти Колчака поки що були розривними і тому не мали успіху.

В березні 1919 року ми з братом вирушили до Турга, де була встановлена Радянська влада. Цей шлях від Кустаная до берегів Аральського моря пройшли за 38 днів і добровільно вступили в ряди Червоної Армії, із зброєю в руках стали на захист Радянської влади. В червні 1919 року командування Туркестанського фронту призначило Якова Івановича начальником політвідділу Ташкентського гарнізону.

Події тих часів не стираються в пам'яті, хоч відтоді минуло вже 40 років. Адже стільки напруження вимагала боротьба проти контрреволюції! Молодь повинна знати про подвиги тих, хто завоював їй щасливе життя.

А. І. ЩЕРБА,
член КПРС з 1919 року.

ЗАКЛИК учнів Київської середньої школи № 84 — зібрати і відправити на завод імені Петровського ешелон металолому — блискавично облетів піонерські дружини міста Кіровограда.

На зборі голів рад піонерських дружин було вирішено: включитись в зіркову естафету «Ешелон за

ешелоном» і зібрати 200 тонн металолому до 5 грудня.

13 листопада пройшов перший піонерський неділеньник по збору металолому для Кіровоградського ешелону. В цей день піонери міста зібрали його близько 80 тонн.

Ударниками неділеньника стали піонерські дружини

середніх шкіл №№ 23, 25, 21, 10 та № 3. Самостійно зібрали по 100—200 кілограмів лому учень середньої школи № 10 Анатолій Руденко, школи № 27 — Микола Слободянюк, школи № 4 — Олександр Мех.

К. ПРАВДА,
голова міської Ради піонерської організації.

В труді і навчанні

У МОЛОДИХ трансформаторників нині велика радість. Напередодні Жовтневих свят їм вручений Перехідний червоний прапор заводу. Довгий час утримував його колектив електроапаратного цеху. Та влітку юнаки і дівчата вирішили працювати без браку і будь-що до Жовтневих свят завоювати першість у змаганні.

...Світле, просторе приміщення трансформаторної дільниці. Чисто на робочих місцях. Ніщо не порушує ритмічну роботу людей. Особливо згадують трудяться члени бригади Марії Пінтериди і Олександри Тищенко. Та інакше й бути не може: обидва колективи носять звання комуністичних.

Трансформатори, виготовлені руками молоді, експортуються в Китайську Народну Республіку, Румунію, Болгарію, Корейську Народну-Демократичну Республіку, в усі кінці нашої Батьківщини. І скрізь продукція з маркою «Олександрівський електромеханічний» дістає високу оцінку.

Зараз дільниця бореться за право називатись комуністичною. Молодь оволодіває суміжними спеціальностями, прагне працювати без браку. Всі трансформаторники навчаються. Віктор Степанов — студент вечірнього гірничого технікуму. Учаться на підготовчих курсах для вступу в інститут

Люда Савельєва. Начальник цеху А. Н. Філіпенко — хороший спеціаліст-практик, підвищує свою освіту у школі-десятирічці, має намір вчитися у вищому учбовому закладі. Те ж можна сказати і про вихованців комсомолу, молодих комуністів Анатолія Паценка та Івана Жулая.

Немає такого заводу на заводі, в якому б не брали участь трансформаторники. Комсомолка Валя Соломаха — одна з кращ обмотувальниць — активний учасник художньої самодіяльності, дружиниці.

Комсомольці-трансформаторники шефствують над школою-десятирічкою імені Горького. Учням 8—10 класів вони допомагають оволодіти своєю спеціальністю. Вожаті-виробничники часто бувають у піонерів школи.

В. ПАВЛУШИН,
секретар комсомольської організації трансформаторної дільниці Олександрівського електромеханічного заводу.

— Закрійник — теж короля професія, — говорить робітниця Кіровоградської взуттєвої фабрики Лариса Овчинникова. Дівчина швидко і майстерно кроє кольорові шкірки, які ідуть на виготовлення взуття для малюків. Лариса вже закономіла сировину, з якої можна пошити понад 300 пар дитячого взуття.

На знімку: Лариса Овчинникова.
Фото А. ДІБРОВНОГО.

Роки буремні

НАМ, людям старшого покоління, довелося пройти велику школу життя. Ми відчули на собі, як капіталістичний лад принижує людину, позбавляє трудящих радості праці, залишає їх без роботи, без шматка хліба. Пам'ятаємо ми і хижака-фабриканта, і зажерливого поміщика, і куркулів-мироїдів. Із зброєю в руках ми боролися за владу Рад у 1917 році, відстоювали завоювання Жовтневої революції в період громадянської війни. І тільки тому, що на боці Червоної Армії була сила народу, вона здобула всесвітньоісторичну перемогу в громадянській війні.

Наприкінці 1920 року я переїхав до своїх батьків у село Варварівку, Асенкратовської волості, Кустанайського повіту. Тут я застав свого старшого брата — Якова Івановича Щербу, який незадовго перед цим прибув сюди з України.

Яків Іванович після встановлення Радянської влади був членом Єлисаветградського революційного комітету. Коли німці підходили до міста, йому разом з

т. Гуляницьким було доручено евакуювати Єлисаветградське відділення Державного банку, що вони й зробили. Гроші й документи були здані ними в Московський Центральний Банк.

Будучи членом партії більшовиків, він і в віддаленому селі не сидів, склавши руки. Я. Щерба вів велику політичну роботу серед селянського активу, серед киргизів, роз'яснював їм цілі Радянської влади.

Наш будинок став свого роду центром політичної роботи не тільки серед жителів Варварівки, а й ближніх сіл. Брата знали всі фронтовики, які повернулися додому після демобілізації. Вони приходили до нас за роз'ясненнями, читали газети. Саме в цей період Колчак розігнав Сибірську директорію і встановив власну диктатуру, оголосив мобілізацію.

Напередодні від'їзду мобілізованих колчаківськими властями варварівців у Кустанай, в сільській школі відбувся збір, на якому виступив Яків Іванович. Він закликав не йти в білу армію. Багато хто з присутніх підтримав його. Та з цим не погодився місцевий куркулі, а сила поки що бу-

біляків. Повсталі взяли владу в свої руки.

У Варварівській школі Я. Щербою був скликаний збір загону. Мова йшла про виступ на допомогу повсталим. Та здійснити цього не вдалось, повстання було придушене. Наш загін колчаківці обеззброїли. Виступи проти Колчака поки що були розривними і тому не мали успіху.

В березні 1919 року ми з братом вирушили до Турга, де була встановлена Радянська влада. Цей шлях від Кустаная до берегів Аральського моря пройшли за 38 днів і добровільно вступили в ряди Червоної Армії, із зброєю в руках стали на захист Радянської влади. В червні 1919 року командування Туркестанського фронту призначило Якова Івановича начальником політвідділу Ташкентського гарнізону.

Події тих часів не стираються в пам'яті, хоч відтоді минуло вже 40 років. Адже стільки напруження вимагала боротьба проти контрреволюції! Молодь повинна знати про подвиги тих, хто завоював їй щасливе життя.

А. І. ЩЕРБА,
член КПРС з 1919 року.

Відзначення славного ювілею

Історія нашої соціалістичної Батьківщини знає багато славних дат. Одну з них — сорок років з дня завершення громадянської війни — урочисто відзначає сьогодні весь радянський народ.

Чотири десятиріччя тому молода Червона Армія разом з партизанськими з'єднаннями остаточно розгромила об'єднані сили білогвардійської контрреволюції та іноземної інтервенції. Цей знаменний подій була присвячена лекція «Боротьба радянського народу з

внутрішньою контрреволюцією і зовнішньою інтервенцією в період громадянської війни», яку прочитав учора в приміщенні обласного відділення Товариства для поширення наукових і політичних знань Л. М. Бренер.

Сьогодні в приміщенні обласної філармонії відбувається великий вечір. Присутні послушують виступ старого комуніста, учасника громадянської війни М. Т. Степанова. Він розповість про героїчні часи,

В обласному краєзнавчому музеї відкрилась велика документальна виставка, яка відображає події громадянської війни на Єлисаветградщині.

На екранах кінотеатрів Кіровограда демонструються історико-революційні фільми: «Щорс», «Тихий Дон», «Похмурий ранок», «По той бік».

Вечори, присвячені славній даті, відбулися на багатьох підприємствах, в установах і учбових закладах обласного центра.

П'ятий день у зореносній Москві проходить Декада української літератури й мистецтва. П'ятий день москвичі і гості братніх республік з великою цікавістю зустрічаються з українськими митцями у театрах і філармоніях, у бібліотеках і клубах столиці.

З творчим напруженням працюють у ці дні і молоді літератори орденосної Кіровоградщини. Поети В. Погрібний, О. Шкабой, О. Чернецький, М. Галиченко та інші зустрічаються з робітниками і колгоспниками міст і районів області. Кожний день творчої праці винагороджує їх рядками нових поезій.

З вогником дерзають і прозаїки Микола Стоян та Олександр Моторний. Вони вже підготували до друку нові книги, які вийдуть у 1961 році в республіканських видавництвах.

Нижче друкуємо деякі поетичні і прозові твори літераторів Кіровоградщини.

ПОЕТ-РОБІТНИК

Кілька років тому довелося мені побувати на святковому вечорі у Кіровоградській обласній філармонії. Зал був переповнений молоддю. Ось повільно піднялася завеса, і ведучий концерту оголосив:

— Уривок з поеми «О времени» Юхима Авруцького. Читає автор.

Зал притих. З-за малинових лаштунків підмостків виїшов високий широкоплечий юнак з густою чорною шевелюрою. Почав читати. Слухачі, затамувавши подих, ловили кожне слово молодого поета. А коли Юхим закінчив останню строфу, аудиторія вибухнула оплесками. Це була найвища оцінка творчості початківця...

Зараз Юхим Авруцький працює випробувачем гідронасосів на агрегатному заводі. У вільний від роботи час пише вірші, виступає на вечорах художньої самодіяльності, вперто працює над кіносценарієм про молодь у післявоєнні роки «Ты вышел в жизнь».

В сьогоднішньому номері газети публікується поема молодого поета «Горная легенда», яка була написана Ю. Авруцьким під час перебування в лавах Радянської Армії на Кавказі. Цей твір був відзначений премією на конкурсі молодих поетів Кіровоградщини.

Коваль

Тут скрізь вогонь —
в руках,
в очах,
в кінці,
То променем метнеться
по стіні,
А на ковадлі ляже —
і за мить
Вже під ударом
бризками летить.
Поглянь, дав залізу
дивний жар
Отой дзвінкий,
без промаху удар,
і весело лунав перестук
У кілька молодих
і сильних рук.
Вслухається до дзвону
весь наш край,
і пізнають:
це б'є Іван Жукрай.
Іванів дід колись,
в триклятий час,
Худобу в куркуля
ночами пас.
І там здоров'я
загубив своє...

Сьогодні щастя
внук його кує!
Я б до ковадла
також стать хотів:
Гострить
сталеві леза лемешів,
Що підіймають землю
день і ніч,
Йдучи гектарам степовим
навстріч.
Щоб труд жаркий,
надійна гарту міць
Шуміли в полі
повінню пшениць.
...Ні, недарма
створюжена Земля
У бронзі бачить
образ коваля.
Хай ще година ждана
не настала, —
Ось-ось заграє
сила у плечі,
Коваль здійснив свій
задум:
на орала
Перекле
ненависні мечі!

М. ЛЕОНЕНКО.

М. СТОЯН, Н. ДОБРИН.

Серце б'ється схвильовано

ВІД АВТОРІВ

Під час Великої Вітчизняної війни у тимчасово окупованих містах і селах України земля горіла під ногами фашистських загартників. У літопис героїчної боротьби на Кіровоградщині вписали свої рядки чимало партизанських загонів. Через значну частину області пройшло легендарне з'єднання народних месників, очолюване Героєм Радянського Союзу М. І. Наумовим.

А скільки безіменних радянських патріотів, не об'єднаних у загони, давали нещадну відсіч ворогові! Матеріалом для цієї короткої повісті авторам послужило багато документальних даних, у тому числі такий відомий факт, як врятування в 1944 році в селі Софіївці, Ново-Миргородського району, шести поранених бійців Радянської Армії.

Вниз не страшно смотреть —
внизу
Лишь звонкая глушь
Да размах орлиный...
Орлы
на крыльях своих несут
Туч пуховые перины.
Ужасно смотрят вверх!
Вверх уже ничего,
кроме бездны из звезд
и планет —
Нет!
Приказ был краток.
Казалось —
комдив перервал
Кусок крепдешина:
— Прикрыть перевал
С вершиной!
И вот

наш взвод
Штурмует небесный свод.
Четвертые сутки
снизу
Вверх бредем по карнизу.
Справа —
Мох на склоне крутом,
Слева —
в бездну срывается
камень.
Воздух ловим ртом,
Воздух ловим руками;
Да на привалах кратких
Остатком сил
Выжимаем скатки...
Крутой поворот над бездною,
и сразу

Узкий карниз
переходит в террасу.
Радость
из сердца наружу
прорвалась —
Хорошее место для привала!
Есть где лечь
И снять ляжки,
врезавшиеся в плечи.
Расслабит уставшее тело
и просто
Воздуха наглотаться
досыта.

Портянки
подсушить над кострами.
Сахар
пососать с сухарями...
Терраса уперлась в скалу
отвесную,

Нависшую над людьми и
над бездною.
В скале
вверху на сто метров
выступ,
Взводный пальцем
на прицел берет высь ту:
Команды краткий росчерк:
— На выступе — пулемет!
Взять огневую точку!
Взвод,
в атаку,
вперед!
Мираж привала-рая
вмиг рассеян

и смывает —
Команда
взвод швыряет
грудью
На грудь-гранит.
Сдирая с пальцев
и ногти, и кожу.
Срываем с камня
наросст лишайника,
Но сделать вверх по скале
не можем
Ни шагу никак.
Зря бросился взвод
на приступ —
Неприступен выступ.
Не всегда
по песне пропетою
Солдата
венчают с победой,
Не каждую крепость
пехота
в походах
берет с хода.

Отбой!
Лишь только с этой
командою
Почувствовать можешь
усталость громадную.
Первые минуты —
Считаешь лишним
Даже убрать из-под бока
бульженик,
Но вот
как-будто водой обольют их,
Оживать начинают люди;
Кто-то смачно дымит
махоркою,
Кто наслаждается
горькою коркою,

А кто достает
из кармана-ножен
Поэта любимого
толик поношенный:
«Я земной шар
Чуть не весь
Обошел, —
И жизнь
хороша,
И жить
хорошо!»
Кто по романам
жизнь постигал,
Тому не понят
силы стиха!
Вдруг
шустроглазый сержант
Маритин
Вскочил на ноги:
— Вон!
Смотрите!

Окрик вздернул вверх
подбородки,
С затылков на землю
свалились пилотки.
Под самой вершиной
в хлопьях ваты
Скалы,
уходящей высь стеной,
Древним грузинским
ширифтом
витиеватым
Было что-то высечено!
Казалось:
Под этим, ушедшим
в небесную бездну,
словом,
Глядевшим с высоты
И из древности,
Что-то величественное,
безусловно,
Скрывало время ревностно.
Местный горец,
Ланидзе,
ефрейтор курчавый,
Первым оборвал молчание:
— Это было во время
осеннего перегона,
давно,
В ночь у костра
Я слышал рассказанную
кем-то,
кажется,
старым седым чабаном,
Горную легенду:
«Это время ушло
и покрылось пылью.

Это было тогда,
когда, распушив
булатные перья,
Над Востоком
развернула кровавые
крылья
Османская империя.
Это было тогда,
когда лучшим нарядом
считался траур,
Когда седили матери
и Кавказские горы,
Когда чернооких красавиц,
убитых горем,
Янычарская орава
Угоняла к султану в гарем,
Вольному джигиту,
который был в горах
далеко
И оттуда совершал
на врагов
Набеги-прогулки,
Ветер донес,
что и его Элико,
Его любимую
угоняют турки.
На перевале
он догнал караван
Разговор был краток
и кровав:
Саблей сея смерть,
он легко
Свободной рукой
в седло поднял Элико
И отдал поводья
в крылатом разгоне.
Слыша за спиной
Храп и топот погони,
Много часов они
проскакали.
Вокруг проносились обрывы
и скалы.
Вот под копытами
узкая тропка,
Над ущельем нависшая
робко,
Вот больше
конь скакать не может,
Ему тяжело
под двойною ношей,
Вот все отчетливей
и ближе
Топот преследователей
слышен.
Кажется —
гибель неизбежна!

(Закінчення на 4-й стор.)

ДО ВОРІТ майже одночасно добігла Ніна Андріївна і під'їхала підвода.

Дід Андрій зрозумів: везуть. Над землею проносились низько-низько важкі хмари. І хоч була зима, але навколо, куди не глянь, невिलाзне болото, калюжі.

Павлик під'їхав аж до дверей, очима благав:

— Швидше забирайте!
Ніна Андріївна і дід Андрій, її батько, зносили поранених у маленьку кімнатку. Як забрали останнього, вона глянула на хлопця, стиснула його руку:

— Спасибі тобі, Павлику.
А він скочив на гарбу, вдарив багатом змилених коней, наче рвався далі від цієї вулиці. Не страх гнів його. Він боявся за долю поранених...

Сталося просто. Його, сімнадцятирічного юнака, високого, худорлявого, фашисти зробили іздовим. За Ново-Гайдаром був великий бій, і хлопця погнали з підводою перевозити поранених німців у госпіталь.

За ці кілька днів він не спав, аж почорнів... Вечері на роздоріжжі зустрів свою вчительку, тиху, засмучену, згорблену.

— Що ти робиш тепер, Павлику?
— Не питаєте, Ніно Андріївно, нічого не питаєте.
— Чому?

— Чорну роботу дали мені. — Він довірливо зашепотів: — Тільки б дістати автомат. Гранати вже я маю. Я з ними ще повоюю... Вчора наші перейшли у наступ, а потім відступили. На полі бою залишилось десятків зо два червоноармійців. І німці... — Що?

— Добивали наших, стріляли в голову, в груди, трошили прикладами черепи... Я помщуся за них... — Павлику! — вихопився крик з грудей вчительки.

— Що?
— Привези мені наших поранених! Ново-Гайдар переповнений німцями. На полі бою лютує їхня особлива команда. Хіба вона не чула про гестапо? Хіба вона не бачила повішених? Не чула пострілів уночі, в глинниках?!

Чула. Бачила. Знає.
Ступив крок наперед. Вона чекала. Він підійшов ще ближче і, здавалося, одними губами вимовив:

— Привезу. Чекайте...
Серед тисяч дітей вона пізнала 5 Павлика. Мовчазний, замкнутий, він рано пізнав горе — батько кинув. І може з усіх учнів Ніна Андріївна йому приділяла найбільше уваги. Поволі, дуже поволі Павлик розкрив красу свого серця... Чи мріяв він про подвиг? Напевне. Вони часто зустрічались — учень і вчителька, мріючі

про повернення наших. Від цих мрій ставало легше, вірилось, що крізь чорні хмари таки проб'ється сонце...

Від того часу, коли вона встала наговорилася з хлопцем, майже не спала. А коли засне, зразу ж прокинеться... Грюкає віконницями вітер, темніє ніч. І батько не спить.

— Чого не спите, тату?
— А старі не мають сну. Та й не до нього тепер. Землею ходить велике горе.

Ступила босими ногами, сіла біля батька, розповіла про останню розмову з Павликом.

Батько — ледве видно в темряві — хитнув головою:

— Не жди і не надійся, дочко. Це тільки в думках можна зробиш!
Та вона надіялась. Згадувався той день, як спалахнув у Павлика на грудях піонерський галстук... Хіба може забути він ту мить?

Страшно стало ходити вулицями. Зимою 1944 року на кожному будинку білили оголошення: «Хто чинитиме опір німецьким військам — буде розстріляний», «Хто переховуватиме радянських солдатів, партизанів — буде розстріляний».

Та хіба це тільки погроза? Гойдались на шибеницях повішені, в глинниках лунали постріли. А вона щодня ходила на перехрестя доріг.

Патрулі, які бродили по містечку, могли її заріздирити, що вона лічить машини, танки, самохідні гармати, спостерігає, які частини йдуть на фронт, а які повертаються звідти.

Вона й сама розуміла це... Та враз бачить — звідти, з Червоноградівки, на кривій вулиці з'являється підвода, а біля неї знайома постать... Заболочений, почорнілий Павлик показував шось рукою і кричав:

— Біжіть до свого дому!... Павлик поїхав. Зник за поворотом. А вона повернулася у кімнату. Там, на соломі, лежали сім радянських бійців. Після безсонних ночей, після тривог впала біля них чайкою, і біль проймав її серце. Відчула, як нова, величезна вага лягає на її плечі. Чи витримає? В солдатів рани важкі, вже гнояться...

Поруч з нею стояв батько. Торкнув дочку за руку:

— Що ж робиш?
— А Клава? Ми ж забули про Клаву...

— Яка Клава?
— Та наша ж Юхимівна! Вона ж лікар... Я побіжу до неї.

Підвелась і якось радо заговорила:
— Скільки сил у мене зараз! Скільки енергії!...

(Далі буде).

(Закінчення. Початок див. на 3-й стор.)

Сзади — враги,
спереду — бездна.
Даже развернуться
невозможно,
Чтоб принять смерть в лицо,
как положено.
Но тут Элико,
чтоб любимого спасти,
С коня сбрасывается в пасть
пропасти.
И облегченный конь
Уносит юношу от погони.
А он,
чтоб жизнь вернуть ей,
разыскал
Самую неприступную
из скал
И на ее вершине
в недосыгаемой выси
Имя любимой
высек!

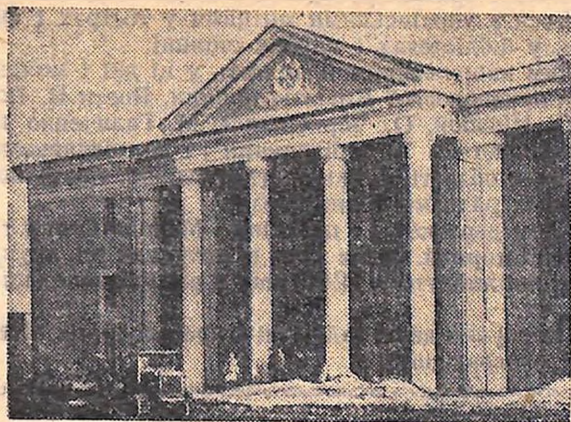
Тяжело опершись
о мое плечо,
Забросив за спину
автомат,
Встал солдат;
И подоидя к скале,
Которая на вершине
легенду хранит,
Стал вгрызаться
в гранит.
— Шатров!
Куда ты?
Страшит молчанье
и манит,
Солдат
с ногами утонул
в тумане...
Не знаю, сколько времени
прошло
и сколько еще
осталось —
Меня скосила усталость...
Уже закат лиловел
над зубчатым
горизонтом,
Когда голос Шатрова
оборвал сон тот:
— Товарищ лейтенант!
Задание выполнено точно —
Взята огневая точка!
В учебе,
в труде,
в бою успеха
задаток —
Командир должен верить
в своих солдат
и своим солдатам.

Задание выполненной
Высью
Взлетела команда:
— Становись!
И взвод покинул террасу
скоро
Опять в цепочку —
Отделение
за отделением.
В папахах из белого
барашка
горы
Глядели нам вслед
не то с укором,
не то с удивлением.

Легенду о имени
услышал вновь я,
Но к старой легенде
прибавилась новая —
будто там,
за потолком облаков,
Там,
на границе земли
и вселенной
Рядом с грузинским
ЭЛИКО
Появилось русское —
ЛЕНА!

З фотоапаратом по області

Будівництво Будинку культури Заваллівського графітового комбінату затягувалось. Роботи велись повільно, до того ж ще й погода зіпсувалась — задожило.

Та ось у вересні терміново скликаються комсомольські збори. Спорудженню Будинку культури — наше комсомольське шефство. Хай кожен відпрацює на будівництві безкоштовно не менше 20 годин! — так вирішили юнаки і дівчата.

Дружно взялися за справу. У вихідні, у вільні від роботи години ударно трудилася молодь. І завжди попередню іншим ішли комсомольці первинної організації дизельної електростанції, де секретарем Леонід Гуменний. Не по 20 годин, як постановили збори, а значно більше прагнув відпрацювати кожен. Особливо старанністю відзначились тут Валерія Івашина, Володимир Тарасенко, Віктор Коречний, Олексій Чорний. А комсомолка Раїса Бондар відпрацювала більше 80 годин.

Та ці напружені дні минули. Сьогодні заваллівські юнаки і дівчата вже проводять дозвілля у своєму новому Будинку культури.

В. ЛЕВИШЬКИЙ,
секретар комсомольської організації Заваллівського графітового комбінату.

На знімку: новий Палац культури у селищі Завалля, Гайворонського району.
Фото В. КОВПАКА.

Молодь не підвела

БІЛЬШЕ половини гравців кировоградської «Зірки» зараз у складі збірної команди України по класу «Б» проводить змагання за межами республіки. Тому в товариських зустрічах, які відбулися за останні дні, поряд з ветеранами «Зірки» непогано грає молодь. Зокрема, правим крайнім нападаючим у першому таймі виступав А. Волченко, а потім його замінив М. Долгов. На воротах у другому таймі стояв Б. Конфедерат. Півзахисником грав В. Придубський.

Виступаючи проти основного складу команди черкаського «Колгоспника», кировоградці першу зустріч в Черкасах зіграли внічию — 1:1, а другу на своєму полі виграли з переконливим рахунком — 4:0.

ЗАГАДКА ЛЮБИТЕЛЯ ГЕОГРАФІЇ

(Склала читачка вашої газети Н. Кадочнікова).

Коли одного любителя географії запитали: «Як ваше ім'я?», він відповів: «Мое ім'я співпадає з назвою річки, яка займає по довжині друге місце в світі. Мого батька називають так, як зветься один з обласних центрів РСФСР, де він народився. А мое прізвище співпадає з назвою міста, розташованого в тій області, де народився мій батько».

Подумайте і допоможіть назвати ім'я, по-батькові і прізвище цього любителя географії.

Поговоримо про обряди

У номері газети «Молодий комунар» за 21 жовтня було опубліковано кореспонденцію І. Телятника «Поговоримо про обряди». Нині ми вміщуємо відгук наших читачів на цей матеріал. Автори листів висловлюють свої думки, пропозиції, побажання.

НАРОДНІ ТРАДИЦІЇ І КОМСОМОЛЬСЬКА ІНІЦІАТИВА

ОСТАННІМ часом в області все частіше проводяться комсомольські весілля. Так і повинно бути, адже створення міцної сім'ї стосується всього колективу, в якому працюють чи навчаються молоді. Але от що не зовсім гаразд: на цих весіллях не завжди дозволяють молодій одягти вінок з стрічками, забороняються й деякі інші народні традиції. А чому? Що ж тут поганого? Я думаю, що це неправильно.

А скільки бездушності проявляють окремі працівники сільських Рад, ЗАГСів, коли до них звертаються з проханням зареєструвати шлюб! Інколи доводиться приходити в ці установи по кілька разів. А можна ж скрізь робити запис у присутності багатьох гостей — в клубах, Будинках культури. Ось тоді й буде урочисто, святково.

На мою думку, хорошою традицією є піднесення подарунків на весіллі. Молоді сім'ї дарують речі, які знадобляться у житті.

І ще про одне. Чому зневажають такий звичай, як обмін персями? Адже цей перстень, який надіто в урочистий день весілля, є символом світлого щастя, постійно нагадує про близьку людину.

Отже, до хороших народних традицій необхідно додати невичерпну комсомольську ініціативу. Клубні працівники можуть відповідно оформити приміщення, завчасно подбати про музику. А як добре, коли молодих вітають юні піонери, підносять їм власноручно зроблені подарунки. Запрошення на весілля краще виготовляти в друкарні, щоб вони були гарно оздоблені. А от переодягатися у «циган», ловити курей, «качати» батьків не варто. Це все зайве, непотрібне, з чим треба рішуче боротися.

В. БОНДАРЕНКО,
секретар комсомольської організації колгоспу імені Салавата Юлаєва.
Кировоградський район.

Потрібні нові пісні

Мелодії багатьох весільних пісень хороші, а от слова здебільшого не витримують ніякої критики. Уявіть наречену-комсомолку, якій дружки наспівують про невістку — чужу кістку, про свекруху — закладу муху та інші небилиці домостроївського спрямування. Бридкої Нові часи вимагають нових пісень, а старі треба відкинути.

В. ЛОЄВСЬКИЙ,
юнкор,
с. Устимівка.

ЧИТАЧІ продовжують РОЗМОВУ

Це не пережитки

Інколи товариші по роботі навіть не знають, що молоді люди вже одружилися, створили нову сім'ю.

Безумовно, не кожний має можливість організувати бучне весілля, але скромно відсвяткувати цю радісну подію, я думаю, обов'язково треба і можна.

Дехто вважає, що стрічки, вінки, весільні пісні — це, мовляв, пережитки. З такою думкою ніяк не можна погодитися. Я вважаю, що хороші народні традиції слід відновити. І кому ж цим зайнятися, як не комсомольським організаціям!

В. ДУБОВИК,
с. Витязівка,
Бобринського району.

Рекордний біг ПЕТРА БОЛОТНІКОВА

МОСКОВСЬКИЙ спартаківець Петро Болотніков на командному чемпіонаті легкоатлетів Радянського Союзу показав феноменальний час на дистанції 10 тисяч метрів — 23 хвилини 18,8 секунди. Наводимо для порівняння графік рекордних забігів Болотнікова і Куца.

Болотніков (1960 рік)	Куц (1956 рік)
1 кілометр	2.43,0
2 кілометри	2.48,0
3 кілометри	2.51,0
4 кілометри	2.51,0
5 кілометрів	2.54,0
6 кілометрів	2.50,0
7 кілометрів	2.52,0
8 кілометрів	2.53,0
9 кілометрів	2.53,0
10 кілометрів	2.43,8

Після свого рекордного забігу Петро Болотніков сказав:

— Світовий рекорд — це заповітна мрія кожного спортсмена. Але це не тільки мрія, це й підсумок великої роботи, впертих тренувань. Я дуже радий, що зміг перевершити досягнення видатного стайєра Володимира Куца. Це мій подарунок Вітчизні за високу нагороду — орден Леніна, яким мене удостоїли наш народ, рідна Комуністична партія і Радянський уряд.

бути дружки, світилки, бояри тощо? Так, з І. Телятником у цьому можна погодитись. Ці прекрасні народні звичаї не мають нічого спільного з релігією, і їх треба відновлювати.

Але от що прикро: ще не навчилися ми культурно проводити весілля. Де народні хороводи? Чому немає масових ігор? А послухайте пісень, яких заспівують свашки напідпитку. Та вуха ж в'януть! Треба сказати, що поети і композитори Кіровоградщини у великому боргу перед молодими людьми, яким належить будувати нові сім'ї. От і доводиться заспівувати «Посіяла огірочки».

Все ж там, де ключем б'є комсомольська ініціатива, створюється обряд нашого весілля. Цей досвід треба дбайливо узагальнювати, всіляко популяризувати. І зайнятися цим належить в першу чергу комсомольським організаціям та культосвітнім закладам.

Д. ДРОЗДЕНКО,
працівник редакції Ульянівської районної газети.

СПОРТ за РУБЕЖЕМ

Світовий рекорд Гао Цін-фей.

Новий світовий рекорд установив молодий китайський авіамоделіст Гао Цін-фей. На змаганнях, організованих китайським народним аероклубом, його модель вертольота з двигуном об'ємом 2,5 міліметра протрималась у повітрі 2 години 5 хвилин.

Легкоатлетичні матчі ГДР — Англія

На стадіоні імені Вальтера Ульбріхта в Берліні відбувся матч з легкої атлетики між збірними командами ГДР і Англії. Змагання закінчилися перемогою німецьких спортсменів: жінок — з результатом 68:50, чоловіків — 116:95 очок.

На змаганнях був установлений новий рекорд Європи в штовханні ядра. Англійський спортсмен А. Роу послав снаряд на 19 метрів 11 сантиметрів.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

НЕ МОЖНА ПО-БУДЕННОМУ

Якось одна знайома бабуся запитала мене:

— Ви скрізь по селах буваєте? Невже всюди так: пішли молоді в сільраду, розписались та й живуть разом?

— А що? — здивовано запитав я.
— Та ось онука женимо. Хочеться, щоб молодим весілля запам'яталося на все життя. Адже це для них така подія.

А на другий день у тому ж таки селі мені довелося спостерігати таку картину.

Сидимо в приміщенні сільської Ради. Секретар щось пише. Тютюновий дим хмарою повис в кімнаті. На лавці дві жінки сидять, про щось розмовляють між собою.

Прийшов один чоловік завірити копію свідоцтва про

народження, інша відвідувачка попросила видати якусь довідку. Секретар неквапливо зробив цю справу і тоді звернувся до юнака й дівчини, що розглядали плакат на стіні:

— А вам чого? Зробивши кілька кроків до столу, хлопцеві ніяково поглянув на дівчину і промовив:

— Та ми ось... Я з Галею... розписатися...

— Так би й казав. Прізвище, ім'я, по-батькові?

І секретар почав заповнювати бланки, а скінчивши, пробавив:

— Платіть гроші. А отут розпишіться. Печатку коли небудь потім поставлю.

сходиться святково одягнені люди.

— Сьогодні у нас весілля комсомольське, — відповів на моє запитання голова сільради Анатолій Томашевський.

Коли прибули молоді з поштом, їх запросили до клубу, де в урочистій обстановці відбулася реєстрація шлюбу. Поздоровляли їх представники сільської Ради, колгоспу, комсомольської організації. Тут же й подарунки вручили...

Отак по-різному ставляться до такої важливої справи у двох селах. На жаль, першу картину доводиться бачити частіше. Доки ж так триватиме? Реєстрацію шлюбу ні в якому разі не можна робити по-буденному. Ця радісна подія в житті кожної людини повинна проходити в урочистій обстановці.

Тепер про саме весілля. Чи потрібні стрічки та вінки у молоді, чи можуть